



Љ. Вукадиновић  
**ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА**  
**Нок-аут на асфалту**

(3)

Враћајући се из једног бара, доцкан ноћу, Мишел и његов пријатељ Жан Ренар, познати спортски новинар, срели су на улици пијано друштво. Заподенута је кавга, избио је сукоб између Мишела и Џое Нокса, боксерског шампиона, првака света полутешке категорије. Џое је био толико пијан да се једва држао на ногама. С неколико добро пласираних удараца Мишел је успео да нокаутира светског првака.

Жан Ренард намеравао је да искористи овај неочекивани пораз непобедивог боксерског шампиона и да у свом листу донесе сензационалну репортажу о уличној тучи, али га је Мишел одвратио од тога, видећи у том напису штетне последице по своју будућност. Пријатељи су се растали пред Мишеловим станом и заказали су састанак за сутрадан на стадиону Ролан Гарос, где се одржавало такмичење за интернационално првенство Француске у тенису.

## ГЛАВА ДРУГА

Од милионара – просјак !

Затворивши за собом врата, Мишел је вештим покретом руке бацио свој мекани, црни шешир тако вешто, да је у благом луку пролетео кроз ваздух и закачио се за чивилук. Лелујао се још делић секунде, а онда је непомично висио.

Пре него што ће ући у спаваћу собу, Мишел је отворио врата од себе за рад. Био је жедан. Зажелео је да попије нешто пре спавања.

Млечно бела електрична светлост обасјала је пространу собу, с тапецираним зидовима, високом таваницом и сјајно углачаним паркетом. Одмах до врата уздизала се велика, зидана пећ, обложена квадратним плочицама бледе, браон боје, с уметнички израђеним фигурама црначког оркестра.

Дебео персијски ћилим, светлих, шарених боја, угушивао је шум корака, а простирао се скоро по целом поду. Завлачио се једним својим крајем испод библиотеке, која је заузимала скоро цео зид. Доњи део тог великог ормана имао је изглед монументалнаг подијума на којем је стајала стаклена витрина пуна књига, увезаних у богате шарене повезе. У доњем делу са стране иза дебелог стакла, смештене су гломазне, велике књиге у нарочитом кожном повезу. Између ове две преграде налазила су се врата од махагоније, иза којих се скривао приватан мали бар, пун разноликих боца, пљоснатих, ниских, високих, великих, с етикетама залепљеним на средини, дречећих боја.

На средини собе, испод раскошног лустера од стакла, налазио се сто, окружен ниским, угодним фотелјама. Пепеоница у облику Ајфелове куле и широка вазна од белог кристала, пуна црвених ружа, чији се тежак мирис простирао по соби, претстављали су једини украс на столу.

У дну собе, између врата која су водила на балкон и левога зида, смештен је писаћи сто од ораховог дрвета, тежак, с фијокама мало испупченим да би се истакао дуборез, ручни рад прекаљеног уметника. Кожна мапа, мастионица у облику боксерског ринга, Жанов поклон за успешно завршене студије на универзитету, две тешке вазе с неколико струкова каранфила, статуа Веиера израђена у камену и неколико књига стајали су на писаћем столу у беспрекорном реду, блистајући од чистоће. То је била заслуга његовог слуге, који је патио од претеране чистоће. Стално је у џепу носио танку, лелујаву крпу и чим би угледао негде макар и трунку прашине, вадио је љутитим покретом крпу из џепа и за трен ока прашине би нестало. Удобан кауч заузимао је десну страну зида, пун јастучића, немарно разбацаним, али у оном љупком нeredу који му даје нарочиту драж. Предњи део дивана изгледао је као мала полица. Горе се налазила електрична лампа средње величине, у облику кугле из које се уздизала танка цев, ширећи око себе абажур пун цветова, црвених као крв. Статуа тениског играча при сервирању украшавала је другу страну горње површине ове мале полице, а доле, у два реда поређане су књиге у платненом повезу, све модро плаве, с белим утиснутим словима на испупченим леђима. До кауча, широм отворена врата, откривала су део суседне собе. У полутами назирао се широк кревет у облику дивана, мало низак, с високим јастуцима и белим, чистим чаршавима.

Собу за рад украшавало је још неколико слика. Више кауча висео је у црном раму атлетичар при старту, с левом ногом савијеном у колену и нешто испруженом, а десном повијеном уназад, сав напрегнут, гледајући напред оштрим погледом, ослањајући се рукама о лакоатлетску стазу. Више писаћег стола налазио се Мишелов портре, прилично веран, само што га је чинио нешто старијим него што је био, али истичући његово високо испупчено чело, густе обрве, весео, потсмешљив израз његових увек насмејаних очију, мало повијен, али ипак правилан нос, полуотворена уста са широком доњом усном, мало испупченом и снажном, истуреном брадом, увек брижљиво обријаном.

Мишел је волео овај портре, дар сликара Пјера Реноара талентованог, али несталног и без амбиција. Сликао је само онда када му је новац био потребан, не трудећи се да направи нову слику све док не би продао платно које је имао завршено. Да није добијао нешто мало новаца од куће и да га другови, од којих је Мишел био најиздашнији, нису обилато помагали, одавно би бацио кичице и одлутао у свет.

Једна изванредна фотографска студија у црном раму красила је зид десно од библиотеке. Приказивала је витку силуету наге играчице како се отима из паукове мреже.

Мишел је тромим кораком пришао библиотеци и сагнувши се тражио у маломе бару боцу вермута. Пронашао је и чашу и напунио је својим омиљеним пићем.

Пришао је затим писаћеи столу, држећи чашу у једној, а боцу у другој руци. Поглед му застаде на великом, белом коверту, који је стајао на кожној мапи.

– Гле писмо, из Београда! – промрмљао је зачуђено.

Оставио је боцу на писаћи сто и узео писмо загледајући га радознано. У десном горњем углу прочитао је адресу породичног адвоката и његовог пријатеља. Писмо је било хитно и стигло је авионском поштом.

– Чим ми чика Милан пише, биће да је нешто непријатно! – намргодио се Мишел, испио је чашу, оставио и њу на сто, поред боце, а затим пришао дивану и завалио се у мекане јастучиће. Јака светлост му је, међутим, сметала. Упалио је лампу на каучу, хитро устао и окренуо прекидач. Велики стаклени лустер утонуо је у таму. Соба је била осветљена благом светлошћу. Мишел се поново завалио на каучу, наслонио на јастук и отворио писмо. Затим је почео пажљиво да чита поруку из домовине.

– „Драги Милошу, – почињало је писмо, – жао ми је што овога пута имам да ти јавим веома непријатне вести. Али ти си томе највише крив. Годинама те



позивам, да дођеш само на кратко време, да уредимо извесне ствари око твог имања, а ти си стално одлагао долазак, препуштајући све послове Милану Јевтићу, пословођи фабрике. Ја сам ти у својим ранијим писмима неколико пута подвукао, да ми се тај човек ни мало не свиђа и да је твој отац учинио врло рђав избор, да је погрешио што је њему поверио све послове и поклонио му све своје поверење. После очеве смрти ти ниси хтео ништа да мењаш и оставио си да ствари теку својим током. Сада се догодило оно најгоре. Милан Јевтић побегао је ових дана и однео је сву готовину, огромну суму од неколико милиона динара. Да би могао да прикупи тако велику суму он је систематски задуживао фабрику, није плаћао робу, а сав приход остављао је на страну чекајући да се скупи довољно новаца за његов злочиначки подухват. Ма да су за њим послате потернице и ма да целокупна полиција трага на све стране већ неколико дана, о њему нема ни трага ни гласа! Сумњам да

ће га ухватити, јер је он одавно и брижљиво припремао свој план. А ако га чак и ухвате велико је питање, да ли ће наћи новац код њега.“

Његово бекство и сума коју је понео собом упропастили су те материјално. Као адвокат ваше породице и пријатељ твога оца и твој, ја сам преузео све у своје руке, али, нажалост, не могу, како за сада изгледа, ништа да спасем сем вашег имена, које ће и даље остати часно и поштено као што је досада било.

Продајом фабрике и целог твога имања подмириће се сви дугови тако, да ти више ништа неће остати.“

Мишел је спустио руку с писмом и загледао се у таваницу више своје главе.

– Дођавола, – промрмљао је кроз стиснуте зубе, – ала ме је овај удесио!

Затим је наставио да чита: – „Ако преостане штогод новаца, ја ћу ти доставити у Париз уобичајеним путем. Али на то немој да рачунаш, јер изгледа да неће остати ни паре. Ја знам, да је ово тежак ударац за тебе, ја бих ти радо помогао као одани пријатељ ваше породице. Ти си завршио студије, свршио си правни факултет и сада, како си ми последњи пут писао, спремаш докторат.

Заврши и то, а онда се врати у Београд. Радо ћу те примити у своју адвокатску канцеларију као писара и приправника, ја сам већ стар, немам ни кучета ни мачета и желео бих да ти продужиш да водиш моју канцеларију када се повучем с посла.

Ти знаш, да те ја волим као рођеног сина, да сам те држао на рукама када си био мали, па је сасвим разумљиво што желим да ти помогнем сада када се налазиш у шкрипцу. Твоје присуство овде за сада није потребно. Пошаљи ми само пунумоћје у коме ме овлашћујеш да спроведем ове послове око продаје имања и измирења дугова. Али чим свршиш с докторатом долази одмах. Много те воли и поздравља твој чика Милан.“

Мишел је звизнуо и спустио немоћно руку. Он је, међутим, примио непријатну вест много мирније него сваки други на његовом месту. Није то шала постати преко ноћи од милионара просјак! Такви ударци судбине убијају људе. Али Милош је био млад имао је тек двадесет и три године и ништа није могло да га доведе до очајања. Његова младост није познавала животне проблеме, нити је искусио тешку и напорну борбу за опстанак. Откако је знао за себе испуњавала му се свака жеља, живео је у изобилју, трошио новац немилице, не питајући се уопште одакле он долази и колико га још има.

Одрастао је без мајке, која је умрла неколико месеци после порођаја. Отац се бринуо о њему колико су му то његови многобројни послови дозвољавали, препуштајући васпитање свога сина разним васпитачицама. Захваљујући њима Милош се пробијао одлично кроз средњу школу и ослобођен је матуре. Још пре него што је положио испит зрелости, отац му је неочекивано умро. Ударила га кап у његовој радној соби, у фабрици. Милош је био наследник великог имања. Он је препустио управу фабрике пословођи Јевтићу у кога је његов отац имао неограничено поверење. Кад је свршио матуру, пословођа му је саветовао да продужи школовање у Паризу и да препусти њему све послове док не заврши студије. Милош је једва дочекао такав предлог. Оставио је све и дошао у Париз. Узео је леп стан и наместио га по свом укусу. Преко огласа потражио је слугу. Између многих изабрао је Гастона, на кога се ускоро толико навикао, да је мислио да не може без њега.

Гастон је обожавао свог младог господара. Паризлија од главе до пете, убеђени нежења, он је био један од оних ретких слугу, који не воле да мењају службу, и који предано, савесно и поштено служе своје господаре. Милош га је придобио својом непосредношћу и искреношћу, створивши од почетка срдчан однос између њих, однос који је био више пријатељски, тако да се није осећало да је један господар а други слуга. Гастон, међутим на то није заборављао ниједног тренутка. Обављајући свој посао предано и вредно, али необично задовољан због присности и поверљивог тона који је његов газда уносио у разговор с њиме и у цело своје понашање.

Весео и увек ведар по природи, још неискусан у животу, Милош је дошавши у Париз сачувао своје навике из детињства. Одрастао међу слушкињама и слугама, вођен увек од васпитачица и учитеља, он је навикао да у њима гледа своје пријатеље, бића толико блиска њему, да ни у једном тренутку није правио разлику у друштвеном погледу која се стварала између њих што је он био старији. У Паризу је имао срећу да је наишао на Гастона, а не на неког другог слугу, који би његову поверљивост искористио у сопствене сврхе и нанео му разне неугодности. Гастон је превалио четрдесету, имао је седе власи на слепоочницама и спремао се за пензију. Он је дуго година служио код једног ћудљивог грофа и кад је овај умро његови наследници су га пустили.

(Наставиће се)



Lj. Vukadinović

## **GVOZDENA PESNICA**

### **Nok-aut na asfaltu**

(3)

Vraćajući se iz jednog bara, dockan noću, Mišel i njegov prijatelj Žan Renar, poznati sportski novinar, sreli su na ulici pijano društvo. Zapodenuta je kavga, izbio je sukob između Mišela i Džoe Noksa, bokserskog šampiona, prvaka sveta poluteške kategorije. Džoe je bio toliko pijan da se jedva držao na nogama. S nekoliko dobro plasiranih udaraca Mišel je uspeo da nokautira svetskog prvaka.

Žan Renard nameravao je da iskoristi ovaj neočekivani poraz nepobedivog bokserskog šampiona i da u svom listu donese senzacionalnu reportažu o uličnoj tuči, ali ga je Mišel odvratilo od toga, videći u tom napisu štetne posledice po svoju budućnost. Prijatelji su se rastali pred Mišelovim stanom i zakazali su sastanak za sutradan na stadionu Rolan Garos, gde se održavalo takmičenje za internacionalno prvenstvo Francuske u tenisu.

## **GLAVA DRUGA**

Od milionara – prosjak !

Zatvorivši za sobom vrata, Mišel je vešt看 pokretom ruke bacio svoj mekani, crni šešir tako vešto, da je u blagom luku proleteo kroz vazduh i zakačio se za čiviluk. Lelujao se još delić sekunde, a onda je nepomično visio.

Pre nego što će ući u spavaću sobu, Mišel je otvorio vrata od sobe za rad. Bio je žedan. Zaželeo je da popije nešto pre spavanja.

Mlečno bela električna svetlost obasjala je prostranu sobu, s tapeciranim zidovima, visokom tavanicom i sjajno uglačanim parketom. Odmah do vrata uzdizala se velika, zidana peć, obložena kvadratnim pločicama blede, braon boje, s umetnički izrađenim figurama crnačkog orkestra.

Debeo persijski ćilim, svetlih, šarenih boja, ugušivao je šum koraka, a prostirao se skoro po celom podu. Zavlačio se jednim svojim krajem ispod biblioteke, koja je zauzimala skoro ceo zid. Donji deo tog velikog ormana imao je izgled monumentalnog podijuma na kojem je stajala staklena vitrina puna knjiga, uvezanih u bogate šarene poveze. U donjem delu sa strane iza debelog stakla, smeštene su glomazne, velike knjige u naročitom kožnom povezu. Između ove dve pregrade nalazila su se vrata od mahagonije, iza kojih se skrivao privatni mali bar, pun razolikih boca, pljosnatih, niskih, visokih, velikih, s etiketama zalepljenim na sredini, drečćih boja.

Na sredini sobe, ispod raskošnog lustera od stakla, nalazio se sto, okružen niskim, ugodnim foteljama. Pepeonica u obliku Ajfelove kule i široka vazna od belog kristala, puna crvenih ruža, čiji se težak miris prostirao po sobi, predstavljali su jedini ukras na stolu.

U dnu sobe, između vrata koja su vodila na balkon i levoga zida, smešten je pisaći sto od orahovog drveta, težak, s fijokama malo ispupčenim da bi se istakao duborez, ručni rad prekaljenog umetnika. Kožna mapa, mastionica u obliku boksterskog ringa, Žanov poklon za uspešno završene studije na univerzitetu, dve teške vaze s nekoliko strukova karanfila, statua Veiera izrađena u kamenu i nekoliko knjiga stajali su na pisaćem stolu u besprekornom redu, blistajući od čistoće. To je bila zasluga njegovog sluge, koji je patio od preterane čistoće. Stalno je u džepu nosio tanku, lelujavu krpu i čim bi ugledao negde makar i trunku prašine, vadio je ljutitim pokretom krpu iz džepa i za tren oka prašine bi nestalo. Udoban kauč zauzimao je desnu stranu zida, pun jastučića, nemarno razbacanim, ali u onom ljupkom neredu koji mu daje naročitu draž. Prednji deo divana izgledao je kao mala polica. Gore se nalazila električna lampa srednje veličine, u obliku kugle iz koje se uzdizala tanka cev, šireći oko sebe abažur pun cvetova, crvenih kao krv. Statua teniskog igrača pri serviranju ukrašavala je drugu stranu gornje površine ove male police, a dole, u dva reda poređane su knjige u platnenom povezu, sve modro plave, s belim utisnutim slovima na ispupčenim leđima.

Do kauča, širom otvorena vrata, otkrivala su deo susedne sobe. U polutami nazirao se širok krevet u obliku divana, malo nizak, s visokim jastucima i belim, čistim čaršavima.

Sobu za rad ukrašavalo je još nekoliko slika. Više kauča visio je u crnom ramu atletičar pri startu, s levom nogom savijenom u kolenu i nešto ispruženom, a desnom povijenom unazad, sav napregnut, gledajući napred oštrim pogledom, oslanjajući se rukama o lakoatletsku stazu. Više pisaćeg stola nalazio se Mišelov portre, prilično veran, samo što ga je činio nešto starijim nego što je bio, ali ističući njegovo visoko ispupčeno čelo, guste obrve, veseo, potsmešljiv izraz njegovih uvek nasmejanih očiju, malo povijen, ali ipak pravilan nos, poluotvorena usta sa širokom donjom usnom, malo ispupčenom i snažnom, isturenom bradom, uvek brižljivo obrijanom.

Mišel je voleo ovaj portre, dar slikara Pjera Renoara talentovanog, ali nestalnog i bez ambicija. Slikao je samo onda kada mu je novac bio potreban, ne trudeći se da napravi novu sliku sve dok ne bi prodao platno koje je imao završeno. Da nije dobijao nešto malo novaca od kuće i da ga drugovi, od kojih je Mišel bio najizdašniji, nisu obilato pomagali, odavno bi bacio kičice i odlutao u svet.

Jedna izvanredna fotografska studija u crnom ramu krasila je zid desno od biblioteke. Prikazivala je vitku siluetu nage igračice kako se otima iz paukove mreže.

Mišel je tromim korakom prišao biblioteci i sagnuvši se tražio u malome baru bocu vermuta. Pronašao je i čašu i napunio je svojim omiljenim pićem.

Prišao je zatim pisaćei stolu, držeći čašu u jednoj, a bocu u drugoj ruci. Pogled mu zastade na velikom, belom kovertu, koji je stajao na kožnoj mapi.

– Gle pismo, iz Beograda! – promrmljao je začuđeno.

Ostavio je bocu na pisaći sto i uzeo pismo zagledajući ga radozvalo. U desnom gornjem uglu pročitao je adresu porodičnog advokata i njegovog prijatelja. Pismo je bilo hitno i stiglo je avionskom poštom.

– Čim mi čika Milan piše, biće da je nešto neprijatno! – namrgodio se Mišel, ispio je čašu, ostavio i nju na sto, pored boce, a zatim prišao divanu i zavalio se u mekane jastučice. Jaka svetlost mu je, međutim, smetala. Upalio je lampu na kauču, hitro ustao i okrenuo prekidač.

Veliki stakleni luster utonuo je u tamu. Soba je bila osvetljena blagom svetlošću. Mišel se ponovo zavalio na kauču, naslonio na jastuk i otvorio pismo. Zatim je počeo pažljivo da čita poruku iz domovine.

– „Dragi Milošu, – počinjalo je pismo, – žao mi je što ovoga puta imam da ti javim veoma neprijatne vesti. Ali ti si tome najviše kriv. Godinama te pozivam, da dođeš



samo na kratko vreme, da uredimo izvesne stvari oko tvog imanja, a ti si stalno odlagao dolazak, prepuštajući sve poslove Milanu Jevtiću, poslovodi fabrike. Ja sam ti u svojim ranijim pismima nekoliko puta podvukao, da mi se taj čovek ni malo ne sviđa i da je tvoj otac učinio vrlo rđav izbor, da je pogrešio što je njemu poverio sve poslove i poklonio mu sve svoje poverenje. Posle očeve smrti ti nisi hteo ništa da menjaš i ostavio si da stvari teku svojim tokom. Sada se dogodilo ono najgore. Milan Jevtić pobegao je ovih dana i odneo je svu gotovinu, ogromnu sumu od nekoliko miliona dinara. Da bi mogao da prikupi tako veliku sumu on je sistematski zaduživao fabriku, nije plaćao robu, a sav prihod ostavljao je na stranu čekajući da se skupi dovoljno novaca za njegov zločinački poduhvat. Ma da su za njim poslate poternice i ma da celokupna policija traga na sve strane već nekoliko dana, o njemu nema ni traga ni glasa! Sumnjam da će ga uhvatiti, jer je on odavno i brižljivo pripremao svoj plan. A ako ga čak i

uhvate veliko je pitanje, da li će naći novac kod njega.“

Njegovo bekstvo i suma koju je poneo sobom upropastili su te materijalno. Kao advokat vaše porodice i prijatelj tvoga oca i tvoj, ja sam preuzeo sve u svoje ruke, ali, nažalost, ne mogu, kako za sada izgleda, ništa da spasem sem vašeg imena, koje će i dalje ostati časno i pošteno kao što je dosada bilo.

Prodajom fabrike i celog tvoga imanja podmiriće se svi dugovi tako, da ti više ništa neće ostati.“

Mišel je spustio ruku s pismom i zagledao se u tavanicu više svoje glave.

– Dođavola, – promrmljao je kroz stisnute zube, – ala me je ovaj udesio!

Zatim je nastavio da čita: – „Ako preostane štogod novaca, ja ćy ti dostaviti u Pariz uobičajenim putem. Ali na to nemoj da računaš, jer izgleda da neće ostati ni pare. Ja znam, da je ovo težak udarac za tebe, ja bih ti rado pomogao kao odani prijatelj vaše porodice. Ti si završio studije, svršio si pravni fakultet i sada, kako si mi poslednji put pisao, spremaš doktorat. Završi i to, a onda se vrati u Beograd. Rado ćy te primiti u svoju advokatsku kancelariju kao pisara i pripravnika, ja sam već star, nemam ni kućeta ni mačeta i želeo bih da ti produžiš da vodiš moju kancelariju kada se povučem s posla.“

Ti znaš, da te ja volim kao rođenog sina, da sam te držao na rukama kada si bio mali, pa je sasvim razumljivo što želim da ti pomognem sada kada se nalaziš u škripcu. Tvoje prisustvo ovde za sada nije potrebno. Pošalji mi samo punumocije u kome me ovlašćuješ da sprovedem ove poslove oko prodaje imanja i izmirenja dugova. Ali čim svršiš s doktoratom dolazi odmah. Mnogo te voli i pozdravlja tvoj čika Milan.“

Mišel je zviznuo i spustio nemoćno ruku. On je, međutim, primio neprijatnu vest mnogo mirnije nego svaki drugi na njegovom mestu. Nije to šala postati preko noći od milionara prosjak! Takvi udarci sudbine ubijaju ljude. Ali Miloš je bio mlad imao je tek dvadeset i tri godine i ništa nije moglo da ga dovede do očajanja. Njegova mladost nije poznavala životne probleme, niti je iskusio tešku i napornu borbu za opstanak. Otkako je znao za sebe ispunjavala mu se svaka želja, živeo je u izobilju, trošio novac nemilice, ne pitajući se uopšte odakle on dolazi i koliko ga još ima.

Odrastao je bez majke, koja je umrla nekoliko meseci posle porođaja. Otac se brinuo o njemu koliko su mu to njegovi mnogobrojni poslovi dozvoljavali, prepuštajući vaspitanje svoga sina raznim vaspitačicama. Zahvaljujući njima Miloš se probijao odlično kroz srednju školu i oslobođen je mature. Još pre nego što je položio ispit zrelosti, otac mu je neočekivano umro. Udarila ga kap u njegovoj radnoj sobi, u fabrici. Miloš je bio naslednik velikog imanja. On je prepustio upravu fabrike poslovođi Jevtiću u koga je njegov otac imao neograničeno poverenje. Kad je svršio maturu, poslovođa mu je savetovao da produži školovanje u Parizu i da prepusti njemu sve poslove dok ne završi studije. Miloš je jedva dočekao takav predlog. Ostavio je sve i došao u Pariz. Uzeo je lep stan i namestio ga po svom ukusu. Preko oglasa potražio je slugu. Između mnogih izabrao je Gastona, na koga se uskoro toliko navikao, da je mislio da ne može bez njega.

Gaston je obožavao svog mladog gospodara. Parizlija od glave do pete, ubeđeni neženja, on je bio jedan od onih retkih slugu, koji ne vole da menjaju službu, i koji predano, savesno i pošteno služe svoje gospodare. Miloš ga je pridobio svojom neposrednošću i iskrenošću, stvorivši od početka srdačan odnos između njih, odnos koji je bio više prijateljski, tako da se nije osećalo da je jedan gospodar a drugi sluga. Gaston, međutim na to nije zaboravljao nijednog trenutka. Obavljajući svoj posao predano i vredno, ali neobično zadovoljan zbog prisnosti i poverljivog tona koji je njegov gazda unosio u razgovor s njime i u celo svoje ponašanje.

Veseo i uvek vedar po prirodi, još neiskusn u životu, Miloš je došavši u Pariz sačuvao svoje navike iz detinjstva. Odrastao među sluškinjama i slugama, vođen uvek od vaspitačica i učitelja, on je navikao da u njima gleda svoje prijatelje, bića toliko bliska njemu, da ni u jednom trenutku nije pravio razliku u društvenom pogledu koja se stvarala između njih što je on bio stariji.

U Parizu je imao sreću da je naišao na Gastona, a ne na nekog drugog slugu, koji bi njegovu poverljivost iskoristio u sopstvene svrhe i naneo mu razne neugodnosti. Gaston je prevaleo četrdesetu, imao je sede vlasi na slepoočnicama i spremao se za penziju. On je dugo godina služio kod jednog ćudljivog grofa i kad je ovaj umro njegovi naslednici su ga otpustili.

(Nastaviće se)